

CZIFRA JÁNOS*

Professzor a barátom

Egy kis emlék Kalocsáról, Szegedről

Amikor megismertem, nem volt sem professzor, sem a barátom....

Senki ne örüljön, ennek a kapcsolatnak még nincs vége, mert csaknem negyven éves, de lehet ez még több is.

Kalocsán, a forradalmi ezred kötelékében kerültünk egymáshoz közelebb. Muszáj volt, mert mindkettőnket oda soroztak be, még az egyetem előtt. Előfelvételi, katonaság. Na persze, nem egyenlő eséllyel indultunk. Ő egy mokány, jókötésű gyerek volt, értelmesen is nézett a Plájer őrnagy szemébe, és így persze rögtön ő lett a rajparancsnok.

Emlékszel még, Imre? Figyelj: IV. század, 3 szakasz, 1 raj. Jaj, de szép volt rajtad a zubbonyon egy krumplivirág, rajtunk meg az izzadtságtól olvadozott a papírmadzagos gatyá. Ha Ida néni – édesanyád – látta volna, mármint a zubbonyod... Mindegy, mindig büszke volt rád...

Ott voltam én is ama szép városban, akire az eskütételnél – anyám szerint – az apám sem ismert rá, mert vézna és csúnya katona voltam. (De irigylem most azt a véznaságot!!!) Aztán jöttek a kiképzések. Emlékszel még Ládahomokra, Tatárszentgyörgyre, Rezire? Emlékszel még a nehéz lovasságunkra: Plájer Őrnagyra?! Vagy

Juhász századosra, a Bélámra, a Szundy örgy. pol. tisztre, Dinnyés őrnagyra, a Kellner és a Drexler őrmesterre? Még két tisztiiskolás is volt a körletünkben, Csehi, stb., a nevük már kiment a fejemből. (Nem tudom, rajtam és a sírfeliratokon kívül még egy ember a világon megőrökíti-e ezen személyek nevét?)

No, meg ott volt a mi könnyűlovasságunk, azaz mi magunk: csak szerénységből említtem rögtön mi magunkat, pro primo, aztán pro secundo a Gara és Farkas Géza – hallom, már meghalt szegény! –, Villányi honvéd, meg talán a Turek a VIII. ker-es vagány, Gulyás, a lázadó, Horváth, a gatyamadzagos, Zsé honvéd, akit majdnem megöltem egy eldobott bicskával. Vagy Gécz, Györgyi... Furcsa, olyan ez, mintha az amcsik a vietnami

* ügyvéd, Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Ügyvédi Kamara

társaikat sorolnák fel. Mert ki tudja, kivel mi lett. Lehet, nem mindenki a rajban, de biztos, a szakaszban, a században volt. Persze, irigykedtem a nagy nevekre: Malonyay, Hegedűs, Szikinger, mind őspesti, belvárosi diákok, de a Spisák, a trombitás – ő legalább szabolcsi – a Liszák, az irnok, Kristóf Peti, a KISZ titkár, Radványi vagy ... s már sokra nem emlékszem...

Volt még Halmos Peti is, ő még megismert, és még a szegedi évfolyamtársak közül is van néhány. Sajnos, a többi név elenyészik. Ne kárhoztass, öregszel te is...

Azért nem volt könnyű az a 11 hónap, lehetne erről mesélni, könyvet is írni, de én Szabó Imrét azért nem eme időszak miatt, hanem más, egy jelentősebb sebesülésem miatt sem felejttem.

Mert egyszer aztán összeakadt a – no nem a bajszunk, hanem – a lábunk. Imre ugye a dél borsodi, én meg a régió északi faját képviseltem ama kalocsai pusztaságon. Egyszer – de csak egyszer – fociztunk, egymás ellen. Torinós kiskapus játék volt. Nem is értem a helyzetet, mi sohasem álltunk ki egymás ellen, de valaki így sorsolt. Hiába, ez az átkos szocializmus már így utólag nem is volt emberbarát. Összeakadtunk, mindkettőnk bokájának annyi lett. Arra emlékszem, hogy bicegve felálltam, Imre meg sántítva kicsúszott az oldalvonalra, és azt mondtuk egymásnak..., azt, amit ilyenkor illik – vicsorogva, öklöt rázva. Ott röhögtek azok az alföldi puhányok, dunántúli sejhajok és a lipótvárosiak. Köp-tem egyet, ő meg rám nézett és szinte egyszerre mondtuk, – bocss, én voltam a hülye. Pedig előtte mindkettőnk zsebében forgott a bicska.

Ezt követően soha egymás ellen nem fordultunk, sem háborúban, sem békében, sem szóban, sem tettben, de még a pingpongban sem. Mert én azóta is csak a bokámra gondolok.

Igaz, egyszer, a pecában megvert, de nem véletlenül. Még jó, mert akkor ő volt a MOHOSZ vezetője. Nem vagyok hülye: szándékosan nem vittem botot. Illetve ez még így sem igaz, csak a botot vittem el, de zsinór és horog nélkül.

Ez aztán így természetes: mert a professzor úr a barátom.